

Ketabton.com

هلاڪ

ملک

ليکوال: واعد « منگل »

ترتيب: افغان کتابتون

پیل

د کرکی له شیشې څخه د لمر وړانگو د بنځې ژېړ مخ لا ژېړ کړی وو، په بدن کې یې د وینې څرک نه مالومیده، سیروم ور ته راخوړند وو، هرو څو ثانیه کې یې څاڅکې څاڅکې وینه اخیسته.

ور سره ناست دولس کلن ماشوم، د بنځې اوږې ته خپل لاس ور وغځاوه، د بنځې گوتې اوخوړیدې، ماشوم وژړل، له کوچنیو سترگو یې غټې اوبنکې تویې شوې. په غریو کې یې له خولې د «ادې» لفظ را ووت.

سړی ور پورته شو، ماشوم یې له مټه ونيو، شاته یې کش کړ.

ماشوم ژړل.

سړی وویل:

- پرېږده چې مرداره شي.

د بنځې له سترگو خړه پرده اوچته شوه، وینې غږولې، سیکه نه وه ور پاتې، بېرته یې بندې کړې...

سړي سور اسویلی وکړ، په سپینه ږیره یې لاس تېر کړ، له مېزه یې سپینه خولۍ ور واخیسته او پاڅېد.

د کوتې ور وتکېد، کس را ننوت، ډاکټر وو، سپینه چپنه یې په تن وه.

سړی بېرته په خپل ځای کې کېناست.

ډاکټر د بنځې مخې ته څو دقیقې ولاړ وو، د بنځې نفس او فشار یې ولید. بنځې د یوې میاشتنې راهیسې د کم خوني ناروغۍ لرله. دا ځل روغتون ته د هغې راتگ یواځې کم

خوني نه وه، د سر ضربه هم ورسره ملگرې وه، تندي يې پرې (څيرې) وو.

وروسته ډاکټر سړي ته مخ ور تاو کړ، په خوشحالی يې وويل:

- ملک صېب، مېرمن مو په بڼه کېدو ده. شکر چې زموږ د همکار د وینې گروپ ور سره سمون اوخوړ، کني اوس به ژوندی نه وه پاتې.

سړي ترخه موسکا وکړه، د مننې لپاره يې ورته لاسونه په سينه کېښودل:

- بڼه شوه چې وه ژغورل شوه. او له تاسې هم ډېره مننه!

ماشوم سړي ته برگ برگ کتل.

وروسته سړي وتوخل، رنگ يې سور شو، له ځايه پاڅېد، د باندې ووت.

د ماشوم په مخ د اوبنکو چاپونه وو، سپين غومبري يې د اوبنکو له امله خيړن ښکاريدل.

ماشوم سلگۍ کولې.

ډاکټر ور وکتل:

- مه ژاړه زويه، مور دې بڼه کېږي.

ماشوم پوزه کش کړه، له اوبنکو ډکې سترگې يې له مور سره نيږدې ولاړ ډاکټر ته ونيولې،

په ژړا کې يې وويل:

- ملک چا ته وايي؟

- هغه کس ته، چې د خلکو ستونزې حل کوي.

- نو زما پلار، زما د مور ستونزه ولې نه شي حل کولی؟، هره ورځ يې زما مور له ويښتو

را نيولې وي او وهي يې.

ډاکټر حيران ورته وکتل.

ماشوم د ژبې د بنډیدو له امله د «پلوشې» نوم سم نه شو اخیستلی، په سختی یې وویل:

- که نن د پل، پلوسی دوی بابو نه وای خبره شوې، پلار به مې ادې مړه کړې وای.

ډاکټر په لاس کې نیولې پیچکاری د کټ په ژی (څوکه) کېنوده، وروسته ماشوم ته ور

نیږدې شو، په مخ یې لاسونه ور تېر کړل، اوښکې یې ور پاکې کړې، ویې ویل:

- ملک صېب ولې خپله بنځه وهی؟

ماشوم زگیروی وکړ:

- وایي، بله بنځه کوم خو مور مې...

له دروازي سره ولاړ سړي په تېزه ستونی تازه کړ، ماشوم ژر ور وکتل، سړي (د ماشوم

پلار) وو، ماشوم چوپ کېناست.

ډاکټر د ماشوم له څنگه لیرې ودرېد، سړي ته یې په ځیر ځیر وکتل. یوه شیبه یې سترگې

پکې نیولې وې، وروسته یې له څنگه تېر او د باندې ووت.

پای

یادونه!

خپل نظرونه مو په لاندې ادرسونو را سره شریک کړئ.

فیسبوک: Wajid Mangal

واتساپ: +4368864664143

ایمیل: Wajidmangal2003@gmail.com

ډېره مننه له افتخار الله افتخار څخه!

د کره کتنې په پار مې کیسه ور ولیږله، لومړی کس وو چې راته یې وویل؛ کیسه دې
ډېره بڼه لیکلې.

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**